

Zuzana Pospíšilová
Ilustrovala Zuzana Osako

Školnice Valerie odhalena

bambóok®

bambôok®

Zuzana Pospíšilová
Ilustrovala Zuzana Osako

Školnice Valerie odhalena

bambóok®

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována ani šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

Zuzana Pošpišilová

ŠKOLNICE VALERIE ODHALENA

Vydala Grada Publishing, a.s., pod značkou **bambóok**
U Průhonu 22, 170 00 Praha 7

tel.: +420 234 264 401, fax: +420 234 264 400

www.grada.cz

jako svou 6653. publikaci

Ilustrace Zuzana Osako

Odpovědná redaktorka Helena Varšavská

Sazba a zlom Antonín Plicka

Zpracování obálky Antonín Plicka

Počet stran 72

Vydání 1., 2017

Vytisklo TISK CENTRUM, s.r.o., Moravany

© Grada Publishing, a. s., 2017

Cover Illustration © Zuzana Osako

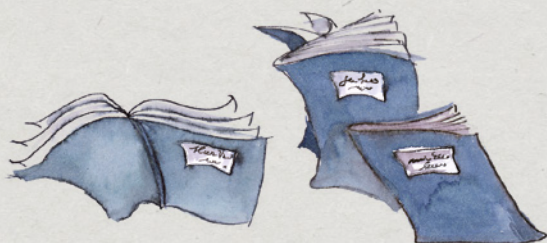
ISBN 978-80-271-9886-3 (ePub)

ISBN 978-80-271-9885-6 (pdf)

ISBN 978-80-271-0183-2 (print)

Obsah

Předmluva	7
Porada	9
Nejsou sestry, ale... ..	13
Komu hrozí propadnutí?	17
Podezřelých přibývá	21
Ztráta paměti	25
Začíná se to rýsovat	29
Plán	33
Zrcadlová léčka	37
Další netopýr	41
Surfování	45
Kam zmizela?	49
Musíme to vypátrat	52
Dlouhé čekání	55
Odhalení	59
Důkaz zmizel	63
Pátrání ukončeno	67

Předmluva

Škola a dobrodružství? Že to nejde dohromady? Martin, Šimon, Vojta a Pepík školní dobrodružství prožívají a vy si ho teď můžete přečíst.

Od té doby, co se v Páté základní škole objevila nová školnice, dějí se tu neuvěřitelné věci. Všechno, co kluci ve škole neměli rádi, se najednou začíná obracet k lepšímu a nuda jim rozhodně nehrozí. Ale jak je to možné? Co za tím vězí? V prvním dílu této knižní série (*Školnice Valerie v podezření*) chlapci pojali určité podezření, teď už zbývá jen pátrání dokončit...

Porada

Martin chodí do druhé třídy. V jeho škole byli učitelé na žáky přísní. Všechno se ale změnilo v novém školním roce. Martin a jeho kamarád Šimon mají podezření, že za to může jejich nová školnice. Na rozdíl od učitelů se na děti usmívá a je moc hodná. Když paní učitelku z vedlejší třídy musela odvézt sanitka kvůli alergii na netopýry, Martin se rozhodl, že záhadné proměně školní atmosféry přijde na kloub. Má už několik vodítek.

„Po škole se sejdem na lavičce v parku,“ navrhl Šimonovi a taky Pepíkovi a Vojtovi. Ti sice chodí do béčka, ale k pátrání se rádi připojili. Podávají totiž pravidelné hlášení o své nové učitelce. Ta je taky podezřelá. Jmenuje se Gabriela, je milá a hodná. Na děti nikdy nekřičí a do žákovské knížky píše jen samé jedničky. Jiné známky prostě dávat nemusí, protože všichni všechno umějí.

„Jasně,“ potvrdili ostatní kluci schůzku v parku a na znamení souhlasu napřáhli pravou dlaň, aby si s Martinem plácli.

Vyučování se Martinovi zdálo nekonečné. Jejich paní učitelka navíc neustále křičela a každou hodinu chtěla psát písemky nebo desetiminutovky. Dokonce i ve výtvarné výchově. Janičku z toho úplně rozbolela hlava.

Poslední hodinu už byli všichni vyčerpaní. Neměli ani sílu utíkat na oběd. Sklesle se odšourali do jídelny.

Odpoledne se pak všichni kluci sešli na smluveném místě.

„Musíme přijít na kloub těm netopýrům. Jestli má školnice Valerie i učitelka Gabriela na ruce vytetovanýho netopýra, nebude to jenom tak. Musí v tom být nějaká spojitost,“ řekl zamyšleně Martin.

„Tak se jí zkusíme zeptat, jestli náhodou nejsou sestry,“ navrhl Pepík.

„Bezva,“ zaradoval se Martin. Připadalo mu to mnohem lepší, než kdyby se měl sám zeptat školnice. Přece jen z ní měl trochu strach. Co když je opravdu čarodějnice?

„A taky mě napadlo, že se musíme zaměřit i na pana Richarda,“ řekl Šimon.

„Máš asi pravdu,“ přisvědčil Martin. „Je moc fajn a taky má ve jméně měkký I po R. Třeba má taky někde vytetovanýho netopýra.“

Když porada skončila, kluci se zamyšleně rozešli domů.

Nejsou sestry, ale...

Martin si doma všechny postřehy zapsal do svého pátracího deníku.

„Co to tam pořád píšeš?“ zeptala se ho maminka.

„Úkoly,“ zalhal Martin a rozložil před sebe učebnici z matematiky.

„Chceš s tím pomoci?“

Martin zavrtěl hlavou. Maminka se usmála. Byla ráda, že je Martin tak šikovný. Odešla do obývacího pokoje. Chtěla si zatím v klidu číst.

Martin si na konec stránky nakreslil malého netopýra. Co to jenom může znamenat? Netopýři ve dne spí a v noci létají. Co když jsou obě čarodějnice a v noci se proměňují v netopýry? Tahle myšlenka ho neopustila, dokud neusnul.

Druhého dne se nemohl dočkat, jaké zprávy přinesou Pepík se Šimonem a jestli vůbec budou mít odvahu se zeptat. Jemu samotnému by se do toho asi nechtělo.

Ráno se všichni kluci sešli před školou a znovu si připomněli úkol dnešního dne.

„Hlavně na to nezapomeň,“ nabádal Pepíka Martin.

„Neboj,“ utěšoval ho srdnatě Pepík.

Když se dveře školy otevřely, žáci se začali hrnout dovnitř. Martin se ze zvědavosti podíval na školnici. Vyhrnula si rukávy, takže bylo dobře vidět její tetování. Měla na předloktí netopýra a spokojeně se usmívala. Martinovi se zdálo, že se směje přímo na něj.

„Viděli jste to?“ zeptal se Martin, když se měli rozdělit u šaten.

Kluci zamyšleně přikývli.

Když se rozešli do svých tříd, Martin se Šimonem hořeli zvědavostí a Pepík s Vojtou měli trochu obavy.

Po zazvonění jejich paní učitelka Gabriela vešla do třídy a Vojta s Pepíkem měli pocit, jako by se na ně dívala o něco déle než na ostatní spolužáky. Měla na sobě šaty s krátkým rukávem, a tak bylo jasné, že nosí úplně stejné tetování jako školnice. Byl to taky netopýr. Jiné děti tomu nevěnovaly pozornost. Tetování má kdekdo. Vojta s Pepíkem z něj ale nemohli spustit oči. Pepík nemyslel na nic jiného, než jak paní učitelce hned o přestávce položí tu důležitou otázku. Těsně před koncem hodiny paní učitelka přišla k jejich lavici a řekla: „Tak abyste věděli, nejsme sestry, ale...“

Víc nedořekla, protože zazvonilo a ona s úsměvem odešla do kabinetu.

Komu hrozí propadnutí?

Hned po zvonění se kluci sešli na chodbě, aby si předali čerstvé zprávy.

„Jak přesně to říkala?“ chtěl vědět Martin. Záleželo mu na každém slovíčku.

„Nejsme sestry, ale...“, řekl Pepík.

„Tak abyste věděli, nejsme sestry, ale...“, opravil ho Vojta.

„Mám tušení, že obě vědí, po čem pátráme“, řekl zamýšleně Šimon.

„A nejspíš chtějí, abychom je odhalili“, dodal Martin.

„Ale proč?“ zajímalo Pepíka.

„Třeba si nás chtějí ochočit a udělat z nás svoje učně“, prohlásil Vojta tak strašidelným hlasem, až si z toho musel Pepík odskočit na záchod.

Víc už probrat nestihli. Museli se vrátit do svých tříd, protože právě zazvonilo.

Další hodina probíhala zpočátku tak, jak byli zvyklí. V áčku s křikem, zkoušením a strachem, v béčku tiše, zábavně a s úsměvem. V půlce hodiny se ale celá škola otrásla. Ozvala se obrovská rána. Nikdo nechápal, co se děje, a všichni byli zvědaví. Učitelé si mysleli, že jde o nepovedený chemický pokus, žáci se obávali zemětřesení. Jen Vojta, Pepík, Martin a Šimon tušili, že v tom bude nejspíš nějaké čarování. A taky že ano.

V páté třídě byla paní učitelka na žáky vyloženě zlá. Dělala to, co by se dělat nemělo. Nadávala jim, že jsou hloupí tupci a že je nechá všechny propadnout.

„Propadnete! Všichni do jednoho propadnete! Za to vám ručím!“ křičela, až byla ve tvářích celá rudá. A právě v ten

E !!

NI DO JEDNOHO PROPADNETE!

RUČÍM!

moment se to stalo. Podlaha se pod ní zhroutila a jediný, kdo v tu chvíli propadl, byla ona. Našli ji až ve sklepe. V hrůze se tam seběhla celá škola.

„Co to tady vyvádíte, paní kolegyně?“ divil se pan ředitel.

„Já? Já?“ rozčilovala se paní učitelka. „To oni! Nechali mě propadnout!“

Pan ředitel se na ni podíval pohledem, jakým se díváme na nemocné lidi. Potom se zadíval směrem ke stropu, ale po žádné díře tam nebylo ani památky. Podal paní učitelce ruku, aby jí pomohl dostat se zpátky na nohy a z tváře jí ometl pavučiny, které se na ni ve sklepe nalepily.

„Dávám okamžitou výpověď!“ odsekla paní učitelka.

